

forhaabentlig ville kunne enes om en Lov om Folkekirkens Forfatning. Jeg er overbevist om, at den nuværende Regering vil stræbe efter at faa et endeligt, positivt Resultat ud af det kirkelige Udvalgs store og omfattende Arbejde. Denne Mening grunder jeg paa en Udtalelse af den højt-ærede Konseilspræsident angaaende en Sag, som en Kommission, Ædruelighedskommissionen, havde haft til Behandling, og som resulterede i to Lovforslag, som senere ere blevne Folketinget forelagte. Den højt-ærede Konseilspræsident udtalte ved Frem-sættelsen af Regeringens Program i Folke-tinget, at det vilde være meget sørgeligt, om virkelig disse Love skulde strande, og Resultatet af, at man endelig en Gang her i Landet havde haft en Kommission, der var fuldkomment enedes og havde gjort enstemmig Indstilling, skulde blive, at der slet ikke blev noget ud af det alt sammen. Jeg tror, at man kan sige det samme om det Arbejde, der er udført af det kirkelige Udvalg. Det vilde være sørgeligt, om det ikke skulde føre til noget som helst. Ganske vist var der ikke fuldkommen Enighed om Forfatningsudkastet i det kirkelige Udvalg; men det var dog et meget stort Flertal, som stemte derfor, og man maa lægge Mærke til, at de, der stemte imod, netop tilhørte de to Yderpunkter. I Sammenligning med de tidligere Kirkekommissioner maa man sige, at der i dette Udvalg var meget stor Enighed om den Fordring, de Ønsker, som ere nedlagte i Udvalgets Udkast. Jeg tror, at det derfor vil være heldigst, om den i Øjeblikket værende Tilstand med Menighedsraadet og kirkelige Udvalg forlænges, som foreslaaet, kun indtil 1. April 1911. Jeg lagde nok Mærke til, at det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) mente, at Tidspunktet endnu ikke var kommet til rigtig at drøfte Forfatningssagen. Han mente, at Spørgsmaalet ikke var afklaret endnu. Jeg gad vide, naar det Spørgsmaal bliver afklaret, før der kommer en endelig Afgørelse. Man kan ikke vente, at der skal naas til en bestemt Opfattelse i disse Ting, før Afgørelsen netop staar for Døren, eller, rettere sagt, før den har fundet Sted. Det er et saa stort Spørgsmaal, som hviler paa saa store Principper, at det naturligvis kan diskuteres i lang Tid frem og tilbage. Vi se det ogsaa af, at de forskellige Generationer have haft forskellige Opfattelser af, hvad der krævedes, men det forekommer mig nu, at der har været nedlagt et saa stort Arbejde af det kirkelige Udvalg i disse Forslag — og vi skulle er-

indre, at det kirkelige Udvalg blev nedsat af den lovgivende Myndighed — saa det vilde, som jeg sagde før, være meget sørgeligt, om der ikke skulde kunne komme noget Resultat ud af det Arbejde, der af det kirkelige Udvalg er blevet udført.

Jeg skal med disse Ord anbefale det stillede Ændringsforslag, idet jeg dog skal tilføje en Henstilling, om der ikke kunde være Anledning til at vedtage en Bestemmelse om Suppleringsvalg til Menighedsraadene. Det blev nemlig allerede for et Aar siden, da Lovforslaget blev fremsat i Folketinget, oplyst, at der var Menighedsraad, der ikke kunde blive fuldtallige, selv om samtlige Suppleanter blev indkaldte. Naar Gyldigheden af Menighedsraadsloven og af de i Henhold til den foretagne Valg nu skal forlænges, maa det antages, at der nu er endnu flere Menighedsraad, der ikke ere fuldtallige, og som kunne trænge til et forøget Medlemstal ved Hjælp af Suppleringsvalg.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): Det høje Ting vil sikkert holde mig til gode, at jeg udtaler mig en Kende udførligt om den foreliggende Sag; da jeg aldrig har haft Lejlighed til at udtale min Mening derom her i Tinget. Men jeg skal dog erindre det høje Landstings gode Tradition ikke at udbrede sig alt for vidtløftigt.

Det Lovforslag, som foreligger her, har jo den Ejendommelighed, at det ikke blot, hvis det forkastes, bevirker, at Menighedsraadene dø, men selv om det vedtages uforandret af begge Ting i Løbet af indeværende Maaned, ville alligevel de bestaaende Menighedsraad afgaa ved en blid Død den 1. Januar 1910. Thi Valgbestemmelserne i dette Forslag kunne jo kun komme i Virksomhed helt hen i Aaret, og de nuværende Menighedsraad dø efter den gældende Lov 1. Januar. Altsaa, hvad enten Loven forkastes, som den er, eller vedtages, som den er, er den dræbende, i det ene Tilfælde tilsyneladende absolut dræbende, i det andet Tilfælde midlertidigt dræbende, saa der maa i alt Fald, hvis man vedtager denne Lov, hvad jeg vil haabe, en Ændring til, hvorefter den nuværende Menighedsraadslov vedbliver at gælde, indtil Valg efter den nye Lov ere foretagne, de maa med andre Ord komme til at gælde Aaret 1910 ud.

Om selve Lovforslaget mener jeg i og for sig vist ganske væsentligt det samme som Ordføreren for Udvalgets største Mindretal (Johansen). Jeg mener, at det er